

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Издази Недјељом.

Цијена:
За ПРНУ ГОРУ и АУ-
СТРО-УГАРСКУ (с БОС-
НОМ и ХЕРЦЕГОВИНОМ)
на годину 6 ф., на по год.
3 ф., на четврт године 1 ф.
и 60 повчија.
За све остале земље у
ЈЕВРОПИ и АМЕРИЦИ: на
годину 20 франака, на по
године 10 франака, на чет-
врт године 5 франака.

Прегледна плаћа се у
платеним писмима непо-
средно администрацији „Гл.
Црногорац“ на Цетиње, а
може се и картом упу-
тицом на пошту у Котор.
Дописи шилу се уредниш-
тву. Рукописи се не враћају.

За огласе плаћа се од
реду 5 поља. За огласе веће
и на дуже пријеме мање.

ТЕЛЕГРАМИ „ГЛАСА ЦРНОГОРЦА“.

ЦАРИГРАД, 28 јуна. — Бугарски представник Вулковић предао је великом везиру ноту којом јавља да је за књаза бугарског изабрао принц Кобург и да се исти тог избора примио; ниште да Порта потврди тај избор.

По наредби свог министра лорда Солзберије, одложено је Дромонд Вола свој полазак из Цариграда. Исто је и Немачки посланик Радовиц одложио свој полазак на осмодневни допуст.

ТРНОВО, 28 јуна. Намјесништво и министарство дало је оставку собрању; по собрање је противно свакој промјени лично те ниште да и намјесници и министри остану на своје мјесту, бар док не дође Кобург.

ПЕТРОГРАД, 23 јуна. „Journal de St. Pétersbourg“ лист руског министарства иностраних дјела, напомиње да Русија није никад признала бугарског собрања које је изабрало принца Кобурга за књаза бугарског.

ТРНОВО, 29 јуна. — Собрање је изабрало десет изасланика којима ће старешина бити Тончев, да однесу принцу Кобургу писмену потврду његовог избора и да га замоле да одма дође у Бугарску. Собрање је одбило оставку намјесништва. Намјесништво је примило оставку министарства и повјерљо је Стојилову да састави нову владу. — Вулковић је објавио службеном Порти да је за књаза бугарског изабран принц Кобург. Турски министарски савјет спрема окружницу великијем државама.

ПАРИЗ, 30 јуна. — Послије интерпелације крајње љевиче, за што се влада чинила невјешта приликом буђења деснице, и послједије одговора министра предеједника Рувјера на то питање, примљен је прости дневни ред према исхању владе, са 382 против 120 гласова.

СРИЈЕДАЦ, 30 јуна. — Прилика је да ће се ново министарство саставити још данас овако: Стојилов ће бити предеједник министарства, министар правде и, привремено, финансије; Начевић (остаје) министар иностраних дјела; Чомаков прима министарство просвјете; Странски (до сад бугарски представник у Биограду) биће министар унутрашњих дјела, а мајор Петров министар војни.

БЕЧ, 1 јула. — Изасланство бугарског собрања присијело је синоћ овамо.

СРИЈЕДАЦ, 1 јула. — Стојилов је саставио министарство.

БИОГРАД, 1 јула. — Краљица Наталија стигла је јучер на подне у Биоград; поздравно је Краљ и дипломатско тијело. Гласови који се разишце, да се појавила министарска криза, немају основа.

ПАРИЗ, 1 јула. — Предеједник скупштине, Флоке, подио је намјери своју оставку на предеједништву. Камара је једногласно ријешила да Флоке мора остати предеједник.

ВАРНА, 2 јула. — По службеном гласу, захвалила је Порта намјесништву на избору принца Кобурга за књаза Бугарског те изјављује своје надање да ће велике државе пристати на тај избор. Данас Порта шаље ноту великијем државама у тој ствари.

БЕЧ, 2 јула. — „Allgemeine Zeitung“ *) јавља из Дирнкрута, 1 час

*) Која Allgemeine Zeitung? То је јамачно скраћено, јер новина тог имена нема. А имају једне бечке, једне берлинске и једне монаховске новине, којима се наслов може тако скратити. Велика је пак разлика у важности гласа, да ли су га јавиле берлинске Norddeutsche A. Z., Биемарков лист, или Münchener, прије Augsburger, или пак најновије бечке Wiener A. Z. — Молили бисмо и овом приликом бечки коресп. биро, да нас не штеди но да буде разговјетан. — Ур.

извор, дако бисмо га могли наћи, — поред наших цетињских књижица не заносимо се превеликим удањем да бисмо у томе успјели —, те да видимо, да ли је Шеноа хотимце или нехотиче украсио своје незнатне самопиклиде једним цвијетом из неувелог изобиља, из ваза свјежег хербарија признатијех великана, да ли му је била позната сличност између оног уздицаја Ромеоовог и једне сузе „сина разметнога“, на пошједак, да ли и у колко се може замјерити нашем Тугомилу, што је свему томе био невјешт.

Тек пошто бисмо то прошли те видјели што не достаје Тугомилијем угледима, тек тада бисмо могли приступити испитивању недостатака његове виле, тек тада бисмо му могли показати сваку раздешену жицу његовијех гусала и научити га како да их удеси, или бар навести га на пут којим ће се сам научити томе.

Но тек се хтједосмо дати на посао, стиже нам у исти час глас, из новина загребачкијех, да је „стол седморнице осуду пјесника А. Харамбашива обалио са 15 на три мјесеца затвора“. Стол је седморнице највиши суд у Хрватској, те сад нема нуд камо, но наш пјесник мора остотијати три мјесеца тамнице.

Замислите себи нашег Тугомила, са вазда свјезим извором својих Тугомилака, са прном тугом у души, а око њега помрчана „куће необичне“, како тамнује три мјесеца! Па још ми да одажде чинамо буквицу! Не ни да Бог. И ако бисмо ми своје примједбе облачили у најблаже рухо, и ако бисмо сваку опера-

по поноћи, без јемства, да је ствар о попућењу бугарског пријестола обрнува чудновато. Принц Кобург наумио је напуштити коначно сваку мисао на бугарски пријесто, уселијед породичког договора.

ЦАРИГРАД, 2 јула. — Порта је послала јучер великијем државама окружницу о избору принца Кобурга за књаза бугарског.

БЕЧ, 3 јула. — Принц Фердинанд од Саксен-Кобурга примље сјурат бугарску депутацију у Ебенталу.

БЕЧ, 3 јула. — Цар немачки Вилхелм присио је у Констанцу, с њим је и Велики Војвода Бадена. Цар се станио на отоку Мајнау.

ПАРИЗ, 3 јула. — Јучерашња народна светковина (Fête nationale) прошла је на миру. При смотри војске испред предеједника Гревјиа и министара није било никакве неприлике. Највише је народ виккао: Живјела Република!

ПЕТРОГРАД, 3 јула. — Journal de St. Pétersbourg вели, ако би принц Кобург пошао у Сриједац, он би само створио неприлике, а кад би које велике државе признале избор трновског собрања, оне би само учиниле више незгоде. Русија неће напуштити свог досадашњег владала.

БЕРЛИН, 3 јула. — Norddeutsche Allgemeine Zeitung вели, ако је принцу Фердинанду од Саксен-Кобурга потребан пристапак Војводе Кобуршког, то је одређено уставом дома Кобурга; по, по уставу царевине, Цара се ништа не тиче та ствар. Цар нема дружије да се мијеша у избор књаза бугарског, до цитло као потписник берлинског уговора, исто тако као и остали потписници.

ЕБЕНТАЛ, 3 јуна. — Тек је стигла бугарска депутација, прими је

цију, сваки зарезак свога критичког ножа зачинили хлороформом добре воље и кокајинном пријатељског смјера, ипак замјерка остаје замјерка, нож остаје нож.

Ми се надамо да ће нам наши читаоци радо опростити, ако за сад прекинемо свој разговор о Тугомилкама те ако их наставимо кад се пјесник буде опростио тамнице.

С П У Т А.

Писао
Марко Драговић.

Давно сам се спремао да пођем у м. Острог да се поклоним св. чудотворцу Василију Острошком, а отуд да пођем да видим нови Никшић, али боље никако се удесити. Ријеших се поћи о овугодишњој Св. Тројској светковини, кад обично иде народ на поклоњење св. Василију, али се опет предомислих те ријеших отићи поље скупштине кад ћу моћи на слободу извршити своју жељу, и слободно остати тамо колико ми је потребито, и на слободу прегледати што ми је мило.

У четвртак вече, 4 јуна, равнао у 5 сати послједије подне, кренух се с Цетиња пут Ријеке.

Диван ти је то пут од Цетиња до Ријеке. Ако пјесачини помичеш ногу за ногом не глаткоме путу да ти ниђе нога не загне о камицак; а ако се возиш лете кола, једва чујеш како точкови шумте. За четврт сата вјеша чења, а за пола тога вожења на колима већ си се испео на Прилици (овђе га зову још и Безведер — Лијен по-

принц Кобург. Тончев му предаде изборни списе буг. собрања. Принц на то захвали те изјави, позивајући се на свој одговор послат собрању, да је вољан послужити народу бугарском са пристанком великијех држава. Пошто су се приказали сви чланови депутације, позвати су на објед. При том је пријему била мајка принчева (ћер франц. краља Луја Филипа).

ЕБЕНТАЛ, 16 јуна. — Принц Кобург овако је одговорно на поздрав вође депутације бугарске:

„Захвално примам изборни списе вел. собрања. Остајем вјеран својим објемањима. Да сам се смно повести за нагоном свога срца, ја бих одмах потрчао к вама. Но плабрани књаз бугарски мора поштовати уговоре, то поштовање биће снага његове владе. Ја се надам да ћемо ми успјети да оправдамо повјерење вис. Порте, да ћемо с временом опет задобити добру вољу (симпатије) Русије, којој Бугарска дугује великом захвалом ради свога политичког ослобођења и да ћемо добити пристапак свијех великијех држава“. При обједу наздравно је принц у здравље племенитог народа бугарског и његове јуначке војске; поноси се што види овдје њене представнике.

ПОЛИТИЧКИ ПРЕГЛЕД.

Ако у два прошла броја нашега листа није било овог одијелка, то не бјеше за то што смо у еред „мртвога доба“ као што веле Французи, или у доба „киселих краставаца“, као што га куну немачки новинари, кад они који ведре и облаче у јевропској политици одбаче сва ведрила и облачила своја те мисле само на — свлачење за купатило, у кратко, не

глед). Одавде је поглед пун љепоте и милине. Видиш високе арбанашке планине са високим Комом, који је круна тих планина. И дојста на глави му се ваза бијели круна од сивијега. Видиш дивно Скадарско језеро (блато) и плодне, питоме, зецке равнице.

Како идеш од Прилина к Ријеци прво сеоце које те ерете — то ти је Липа — село од свега пет-шест кућа, али у врло лијепом положају. Немој путничке пропуштити да не погледаш на један врх више Липе — то ти је Вртијељка, ње је погинуо чувени јунак Бајо Пивљанин. Сеоце Липа остаје на десну страну, како се идз пут Ријеке, а на лијеву остаје ти високи Добрштик. Сипуштајући се доле, на једно пола сата од Прилина, наиђеш на једну крчмичу, која се је пригурила при крају пута, уз крш. Ту сврати путничке, ако ти није итања да што пријед дођеш на Ријеку. И ако у тој крчми већеш наћи лијепу крчмарицу Мару, али ћеш наћи да поцијеш чашицу лијепе ладне воде, и чашицу чувеног Добрчког првијенца, и ако осјећаш глад можеш наћи и да што год заложити као: пршуте, сувог кошета, јаја и т. д.

Кад си се ту зауставио (а и ако се нијеси зауставио) немој да не погледаш у долину, на десну страну, ње је расположено лијепо Добрчко село. Међу кућама виђећеш се бијели лцијена сељска црква, а мало даље погледај преко цркве, готово при крају села, виђећеш мали манастирић — Добрчку Ђелију. Тај је мана-

ЛИСТАК „ГЛАСА ЦРНОГОРЦА“.

КЊИЖЕВНОСТ.

Tugomilke, pjesme Tugomila. — Zagreb, troškom autora. U komisiji najprijatelj. nakladi akadem. knjižare L. Hartmana (Kugli i Deutsch). 1887. Стр. 136 мале 8-е.

(Наставак)

Та сатафорска кита, тај вијенац испреплетених и поређаних противности којима Шекспир на томе мјесту пјеснички одређује љубав, а из ког је Шеноа узабрао један цвијетак да га Тугомил задјене себи за калпак, — све то има своју историју у коју би било врло занимљиво загледати. Наш Гундулић у својим „Сузама сина разметнога“ има исту такву мисао скоро истијем ријечима речену. Гундулић је, од прилике, врски Шекспиров те се може узети као правило вјере, да нити је Шекспир за живота чуо што о каквом Гундулићу, нити је Гундулић могао бити вјешт имену Шекспир. А овај вијенац метафора и антитеза о љубави сувише је вјештачки исплетен, сувише промишљен и удешен, а да би се могло мислити на случајну слогу мисли, на њеку „престабиливану армонију“ између великијех умова. За то је сва прилика, да је и у Шекспира и у Гундулића ту мисао изазвала сјећање на какав заједнички, по свој прилици италијански извор.

Сад би било на реду да испитамо прво сличност између Шекспира и Гундулића, па да затражимо заједнички

бјене за то што није било догађаја, но, на против, што су догађаји тако посуктали били, да је мучно било ухватити им трага и правца те обавијестити наше читаоце о правом значају и пјероватном развиту и току психону.

„Saison morte — мртво доба“ — било па и није! Ох како је оно садашњи немачки Цар а тадашњи Краљ пруски Вилхелм, у кунатицу Емсу, окренуо леђа Наполеонову посланику Бенедету — а non benedicto — те се западно страним рат од 1870, — као да је нестало тог „мртвог доба“, оно је оживјело, забрело је догађајима и покретима у политици, а „мртво“ је можда само још у толико колико ти догађаји значују сукобе и ратове, а рата нема без мртвијех и рањених.

* *

Последњи наш преглед био је пун скоро самијех гласова о промјени у Србији. Но од ото доба, за једва три недеље, појавило се толико крупнијих догађаја, да ни у Бечу, где су се највише били узнемирили због те промјене, не мисле више о томе колико о другејем скорнијим приликама и несрећкама.

Ту је прво питање о потпису или непотпису англиско-турског уговора о Мисру, ради чега је Цар у Стамбулу на велику муку. Инглези га гоне да потпише на што је његова влада пристајала и што је већ потписала и Краљица Викторија; а Французи и Руси пријете му најстрашнијим пријетњама ако потпише. Зло је поћи, а горе не поћи. Но до сад као да су јачи били Руси и Французи од самијех Инглеза, и ако су уз Инглеску, по мало, пристале све остале велике државе, по без оне прегалачке одлучности којом је Русија потпомогла пријетњу француску у Јилдиз Башку.

Као да је Султан коначно прегео да одбије англиске захтјеве, јер јавља се да је англиска влада наумила потражити своје јемство у Мисру досадашњим начином.

У том је послу Италија сасвим уз Инглеску, због чега су се Французи не мало наљутили на штићенике Луја Наполеона, те сад хоће да истичу и помажу Швајцарију против Италије.

* *

Како ће се свршити трновска

комедија, ко ли ће понијети отуда трнове вијенце, то се још не може наизријети.

Најновије гласове с пута ебенталскијех гостију из Бугарске налазе читаоци у нашим брзојавима. Да ли врједи, још сувише причати, по страним новинама, како је млади принц Фердинанд одговорио предсједнику соборања, како се поноси тим избором, како му је особито мило, што је тај избор тако сложено, тако договорно, тако једногласно пао на њега, како се нада да ће се показати врједан пошљедња племенитог бугарског народа, како захваљује сваком који му је дао глас, и т. д. — но главно је што вели да ће „радо, на позив великог нар. собрања, поћи у Бугарску да посвети свој живот срећи и благостању бугарског народа, тек впе. Порта буде пристајала на тај избор и ако га велике државе буду признале.“

Занимљив је овај глас Рајтеров од 26 јуна из Трнова:

„Неспоразум између намјесника и војног министра толико је загрио јучер, да су намјесници навалили на министра правде Стојиљкова, да приволи Николајева на оставку. Но како је Стојиљков знао да се Радославов неће раставити од Николајева и како су се сви министри били сложили, ако навале на Николајева, да ће сви дати оставку, изјави Стојиљков Стамбулову, да ће пријети влади дати оставку, тек стигне одговор од Кобурга.“

Кад Инглези, кад најбољи пријатељи толико признају, мора да је било повуци потегни. Лијена слога и лијена свједоштва, колика је и у избору Кобурга била самониклост и слобода воље народних изабраника.

* *

Немачки листови око владе, напме стара „Крајц-цајтунг“ и „Поет“ западјеле су невидовно бој с Русијом. Прва наваљује на немачку владу, да не да немачком повну да иде у Русију. „Поет“ иде још даље те опомиње све Нјемце који су покуповали рускијех карата, а има их вели у Немачкој преко 500 милијона рубаља, да их брзо распродају, јер ако дође до рата, Русија ће, вели, објавити да је банкрот, само да упропасти своје немачке повјернице. Као повод тијем навалама наводе се скорашњи укази Царевн, којима се гони пијемштина у Русији.

Занимљиво је, како се на то одазива најжешћи новинарски противник Русије, „Пестер Лојд“:

„Нијесу“, вели, „руски укази почели газити јевропски морал и међународну правду и питомост гонећи све странце, та слава не припада руској, но пруској, т. ј. немачкој влади. Кад су прошле године прогнани становници источних прускијех покрајина хиљадама те многи и пропали с тога, без икакве своје кривице, без и једног од оних повода, који су у просвјетним државама од вајкада пужни да се такве мјере оправдају, тада је први пут погажена та тековина просвјете новијег доба. Садашњи руски укази само су пошљедице оних прускијех прогона, ове су морале доћи по нужди природног закона, ти се укази сад разумију по себи, тај одговор на немачко варварство није могао изостати.“

Париски „Bulletin diplomatique“ вели:

„Кредит је Русије узвишен над таквијем навалама, као што је и њено владање противно таквом прорицању.“

Сва прошлост Русије доказује, кад год се налазила у рату ма с каквом државом, да је та држава тада имала прилику да се увјери о превеликој великодушности Русије, но никада о њеној злој вјери, о њеној пријевари.“

„Новоје Време“ изјављује да су ти насртаји напуштени из Берлина на Русију за то, што пруска влада треба од народа зајам од њеклијех сто милијона марака, на мисли да ће тако лакше добити, ако нападне на руске карте, које немачки народ врло радо купује.

ДОПИСИ.

ИЗ МАНАСТИРА МОРАЧКОГ, 17 јуна. — (Рођен-дан Његове Свјетлости Књаза Нашљедника Данила.) — Пошто смо нашли у 1 броју „Гласа Црногорца“, за 1887 год., да је неки путник описао прославу именована Његовог Височанства 6 децембра 1886 год., то ћемо ваљда радо чути да се овђен свршују такве славе не само на дане Њ. Височанства, него и на све дане свечаности владалачког дома и друге светковине, које се славе и у другим знатним мјестима Црне Горе. Рекох, знатним мјестима, међу којима је и ово, и ако није вјеројатно да је знатна због какве трговине, нити је приставиште за разне извозе, него је мјесто, које храни на себи успомену, која

три по повоћи. Поче ме хватати нека ужасна санљивост. Мишљах да ћу и заспати. У то причу ми се да неко зове испред куће.

То ме извуче из оне санљивости и скочих с постеље да видим ко виче. Изидох на прозор али пред кућом нема никога. Прислушах чујели се ће ко год. Не чује се нико. Свуда тишина. Да,

Тишина је — ни лиће се
На дрвећу не покреће
Рекао би све да спава
И да е' више будит неће.

Бог с нама и анђели Божи! Ко то зване? А може бит да није нико звао, него да ми се причуло у онј санљивости. Ја окунах опет лећи нећули заспати. Али још грђе него пријед. Лежм на мекој постељи, а чини ми се да ме пљада игала боде из ње. Борити се са немогућношћу то је будалаштина, а жељети, или боље рећи хтјети да спавам набае било би борити се са немогућношћу. Дакле нећу. Дигох се. Иљадама грозних, ужасних, страшних, „манитих“ мисала пристају у потпуној слободи по мојој памети, у мојој мисли. Мучим се да се од њих отресеам, али бадава. Ах

Оставите ме маните мисли
Дајте ми мира да могу спати,
Јер није било мученика још,
Који се тако ка' ја напати.

Но слава Богу чујем да је наш pjesник Мита Поповић оздравно, те можда кроз његову главу не лете „маните“ мисли. Кад би тако било сматрао бих га за најређењег човјека на свијету; сматрао бих га да је срећнији него да је метнуо круну на гла-

свједочи не само Србима, но и другим народима: да је Црна Гора била некада у заједници са другим српским земљама, да је била под владом оне владалачке лозе, која је владала српским земљама више од 200 година — владом Немањића.

То је манастир, те га је подигао Стеван, син Вукон а унук Немањић ово 1251 г. пос. Хр. р. (6760 посл. створења свијета). Па кад је тако мјесто, у ком се славе горе-поменуће свечаности, то сам слободан описати више речену светковину 17 јуна.

16 јуна, т. ј. у очи рођен дана Њ. Свј. Нашљедника Данила виђаше се на сваком часу настојатељ овог манастира игуман М. Дожић, ње са својим послужитељима приређује разне ствари за прославу сјутрашњег дана. Није ми за чудо била та његова припрема, јер, пробавивши овђен ови школску годину, гледао сам га, ње се први сваком празнику и свечаностима владалачког дома труди што њешне прославити их, а највише побожним молитвама у овом велељеном дому господњем оздравље господареке њам лозе. Истог дана у 5^{1/2} ура огласило је звоно вечерња. Али је било рада и пошто се свршила вечерња, припремале су се свјеже, које су у 8 ура запале на прозорима манастирских кућа и школе, с десне стране св. храма. Та свјеже гореле и осветљавале готово до по ноћи цијелу порту. Лијепо бијаше виђети то осветљење, које изгледало подукруг, што га чине манастирске куће, које су испред св. храма, а још је лепо било погледати са морачких брда и планина, које окружавају манастир и његову околину.

На свјет 17 јуна у 4 уре цукало је звоно и отпочела се јутрења, на којој је дошло осим свештеника и учитеља, који ту станују, и не олико народа. Последње јутрење могло се виђети са сваке стране, да долази околни народ у манастир, ње се чекао почетак св. литургије. Литургија почела у 9 ура, а чинодејствовао је игуман Дожић. Последње службе било је благотарење, а за тим говорно је поучителу бесједу, према установана црквеним и свечаности овог дана. Тада народ прими ашафору и изађе пред св. храм, а тако и ђаци, који одмах почеше пјевати Нашљедниково коло „Српе бије!“ и друге ђачке пјесме. У то изађе г. игуман, који одмах у име цијелог скула упути честити Његовој Свјетлости, на којој је истог дана Њ. Свј. Нашљедник изволио одговорити особиту захвалу. Спремивши честити позва исти у својој камари главаре, свештенике, нас учитеље и још многе пошторије људе, те нас почастни ракијом и пивом. Узевши прву чашу наздрави у здравље Њ. Свј. Књаза Нашљедника Данила. Ту су здравцу поштртали сви позвати гости одушевљеним усклицима „живио!“

Тај исти се глас у исто врјеме зорио по свој порти од ђака и народа, који су ту присуствовали. Осим ове, било је више здравица у здравље Њ. Свјетлости, које су све попраћене са „живио!“ А ђаци су играли зетско коло, пјевачући кол-

ву, него да је стрио у деп све Рашиндове милионе. Више среће нема о мира душевног, више несреће нема него кад човјека даве „маните“ мисли.

Обухоче се, умич се. Таман четри уре. Изидох у варош. Још све тихо и мирно. Готово ниђе никог нема. По ће који лађар спрема што год својој лађи. Спремају се можда за путовање на Вир, јер је данас Петак, у Петак је пазар на Вир Црмички. Куда сада? Ајде да се мало проплетам. Поћох испод двора Господаревог на уз брдо. Нијесам уморан, а не могу одити. Просто не могу поимаћу ногу за ногом. Ја бих сад с пуном правом могао запјевати с Бранком:

Глава клону, лице потавнило...
Рука доња, гјело измождено,
А клеца ми слабачко колдено.

Само још можда није наступило врјеме да речем: „Дође доба да идем гроба.“ Можда је још судба осудила коју годину живота. Али и то ко да се

Људи нишу много о животу цкоме како душевноме, тако и физичком. Нишу оно што искусе на себи, или што виде и науче на другима. Човјек узме те књиге, те описе живота онога створа који има част да ти се „образом и подобјем божи“ често пута смијени се над оним који је тамо напсан, руга се људима који су то ишали и зове садрај књиге будалаштином, а писца њеног будалаштином. Зашто се смијени, зашто се руга ме? Зато што не разумије такав живот; зато што му се чини да је то немогуће; зато што ничега сањивог није искусео у своме животу.

Балканске Царице „У Ивана Господара!“ У исто вријеме народ је започео пјесвање и коло, које је трајало до пред саму ноћ, а тада се разиђе свакој кући.

А. Кажич, учитељ.

(Ш. Ј. В.) КОЛАШИН, 20 јуна. — Његова Свјетлост Престола-Нашљедник Црне Горе, испунио је 16 година са 17 о. м. Његов рођен-дан и ми смо овдје радо дочекали и весело поздрављали. У очи дана (16 о. м.) сва пјача окићена је била црногорским заставама, а тако и освјетљење било је велико. Око осам и по ура све становништво ове варошице скупило се на сред пјаче, па отоле пјевајући народну химну, дошли смо пред станом војног министра г. војв. Пламенца који се од неколико дана међу нама овдје налази. Ту се пјевало разних пјесама и играло до мале воје, па послје свако својој кући пошаво. Сјутра-дан (17 о. м.) већ како овдје прве још немамо, скупило се много народа да се пожемо честитати г. војв. Пламенцу, рођен-дан нашег Престола-нашљедника. — Најприје су пошли виши чиновници; али г. војвода није никога оставио пред својим станом, него је свакога к себи позвао. Пред станом дошли су били и ђаци ове школе, пјевајући народну химну и друге родољубне пјесме, веселећи се рођен-дану свога будућег владоца. Војвода Пламенца к њима је изишао, и многога омиљеног помиловао. И послје тога цео дан весеље је трајало. —

19 о. м., присио је овдје ревизор школа ове наше нахије г. Зарија Вуковић. На испиту био је г. војв. Пламенца са два бригадира, три командира, четири капетана, и још много других чиновника. У нашој школи има само три разреда, а било је 59 ученика који су испит полагали. Испит се започео овако. Један ђетин од 7 год. ја првог разреда, најприје започео је овако:

Хајд у школу браћо мила,
Весела нам мајка мила,
Јер без школе нико прже
Праве среће стега није. —

Ово је изгледало тако свечано, колико да је овај мали говорник овим ријечима отворно сједицу какве скуштине, — и онда се испит отпочне све по реду у сва три разреда. Испит је трајао прије и послје подне. Не може се рећи да је било горег било и бољи успјех да је био, али онет према подожјају нашег Колашина у ком ђеца иду у школу по два сахата од куће далеко, ипак доста је постигнуто, тако, да су поменути господи и сва друга лица са овим испитом задовољни била. —

Трговац ове вароши, г. Акан Марић, имао је обичај сваке године дати по неколико књига да се бољим ученицима за награду подијеле. То исто он је и ову годину поновио, и послје испита даровао је 19 комада врло лијепог књижица, које су се одмах раздијелиле, и за то нека му је лијена благодарност, особито од оних који су им се много обрадовали. — Од ових грађана он је сам био на испиту.

Почните ви причати једноме безазленоме, мирном човјеку да је један због несрећне љубави таквом мученичком смрћу себе уморно да се је сав мало по мало испекао на запаљене свијеће и тако мученички свршио свој живот. Други пак узео слику оне коју је љубио па је мстну више једног стола, запаљено око ње свијеће, окитио је најдивнијим и најскупљим цвијетом, па онда извадио револвер и убио се пред том сликом. Деведесет од стотине ругали би се оваквом причању и рекли би: вала Богу, како овај дивно умје мазаги и измишлати. А међу тиме тава два примјера догодила су се у Петрограду, баш у вријеме мого там пребивања, и то један у „Hotel de la Paix“, а други у „Hotel Belle vue“. А опет овакав случај, који се је догодио баш овдје дана. Један ваздухопловац заволио једну девојку тако да без ње „није могао живјети“. Он пише својој драгој о тој љубави, али „драга“ може живјети без њега, па му одговара да се никако не може удати за онога који лети по ваздуху. Овај да докаже колико је љубио своју „драгу“ нареди балон, сам сједне у њему, подигне се неколико у висину па га занали. Балон почне лећети стрмоглавице доље и јадни ваздухопловац, изнакажеп, паде мртав на земљу. А межда његова „драга“ у то вријеме уживала је у парцији кога обичнога смртника, који не плыви по ваздуху, него гмиже по земљи. Доиста чудноват свијет.

Али често се пута догађа да човјек љуби оно што је некад мрзео; да

јер је сам знао да школа и црква сваком је отворена, а остали грађани очекивали су зар да их учитељ позове. Толико за сада.

(С. Ј.) ПОДГОРИЦА, 21 јуна. — У сриједу 17-ог тек. свелано је прослављен рођен-дан Његове Свјетлости Престола-нашљедника Данила.

У очи дана славе, варош бјеше освјетљена, као и сва узвишенија мјеста, па и мост на Рибици.

На дан славе варош се окити барјацима, народ обојег пола у свечаном руху врвијаше к цркви на божју службу. На 9 сата све три чете подгоричких војника, са развијеним крсташима, упутише се к цркви на благодареније, за војском њаше чиновништво.

При благодаренију војска одаваше прописате почести, при чему и топови са Рибице загрмјеше.

Дивно бјеше погледати ову поворку, како се упути у варош уз пјевање младежи. Кад стиге у Мирковој вароши и ту на главној пјачи пред „своеником“ заустави се, те се заори од војске и народа урнебесно клицање: „живио Нашљедник!“

Одмах за тим војска је почашћена пићем, које је овдашња општина приредила, при овоме младеж је хорала зетско коло, пјевајући први пут уз игру „Престола-нашљедниково коло“ и „полазак Књаза Николе у бој 1876“ — сјев Р. Рогановића — која је тих пјесама овдје послала.

Чиновништво и постарији грађани пошли су у државно здање, ђе се дуже у весељу прело, напјајући за здравље дичном Престола-нашљеднику, при великом одушевљењу старци се хватаху у коло игре; одатле је послата и брзојавна честитка Свјетлом Слављенику, на коју је милостиво изволно одговорити и заблагодарили.

У оните народ држећи као за најмилију световину рођен-дан омиљеног Престола-нашљедника, вас дан се веселио.

Завршујем од срца кличући: да живи Престола-нашљедник!

ДОМАЋЕ ВИЈЕСТИ.

ЦЕТИЊЕ, 4 јула.

(Из двора.) Његово Височанство Господар и Књаз, једанак са Њиховијем Свјетлостима Књазом Нашљедником и Књазом Петром Карађорђевићем, кренуо је јучер по подне послје петог часа, преко Ријеке и Вира, у Бар, гдје ће се бавити око двије недеље дана.

(Повреда границе.) У сриједу у јутру (1 јула) прешла је једна чета Руговаца на Мокрој Планини нашу границу, у разбојничком смјеру. Тек су их наши граничари спазили, одурили су се прегалачки невидовној на-

паштује оно што је презирао; да вјерује, у оно над чим се је ругао. Немој читаоче због овога назвати човјека слаботињом. Не, није тако. Он је покусно, испитао, увјерио се на на основу тога промијенио мишљење, које је основано било на оном што је тек чуо, што су му други говорили. А други вагда говори по опоме како је сам разумио ствар, какав је једна или друга ствар на њега утисак учинила, а „колико је људи, толико је ђуди“. Видио сам да један нешто љуби, а други то исто мрзи; један нешто поштује, а други то исто презире и т. д. Слушај савјет основани на здравом разуму, али се никад не вуци за туђом памећу.

Кад се догоди у животу човјековом нешто од онога што је некада читао да се је у животу нечијем догодило, и над чим се је онда од свега срца смијејао, онда тек вјерује да то није шала — да је то могућност.

Тако и сада изидоше наштамани у мојој памети стихови неке пјесме „Пропалог пјесника“, која је штампана у 1 броју „Црногорке“ од 1884 године. Ту пјесму ја сам онда читао два три пута, јер ми се је донала, али је нијесам учио на памет. А сад ми изидоше и ед очима њени стихови као да сам је учио да предајем из ње испит. Да, такво се је нешто догодило у моме животу, на зато долећеше ти цуети стихови предмагом, те их читаш као да бјеху написани на коме камену брда уз које се пењаш. Да

Опхрваше ме дивови,
Претвораше ми душе ташину,
Нерајућ' по њој коло крваве

вали те је дошло до крвавог боја, који је трајао скоро до подне, кад су наертљивци грдно сузбијени у своју границу. Како с једне тако и с друге стране било је по 2 мртва. Сјутра дан су онет њеки разбојници покушали да узнемире нашу границу; по навала је била много слабија, а и наши су били најљивци, те су наертљивце, без никакве штете, брзо прегопили.

(Испити у цетињским основним школама.) У четвртак, петак и суботу (25, 26 и 27 јуна) држати су испити у цетињској мушкој и женској основној школи.

Испите је отворио г. Јован Павловић Управитељ Министарства Просвјете и црквених дјела и више пута присуствовао је испитима и руководио њима. У његовом пак одсуству руководио је испитима г. Марко Драговић, секретар петого министарства.

Испити су изапали на потпуно задовољство, на чему се има захвалити отличном труду г. г. учитеља Сима Мартиновића, Вука Ивановића и Петра Перовића и госпође учитељице Јелене Вишковића.

У неђељу сва школска ђеца присуствовала су светој литургији, а истога дана, послје подне, прочитана је пред ђецом класификација и г. Јован Павловић раздао је најотличнијим ученицима и ученицама доста врло лијеких и корисних књига. За тијем су ђаци отпуштени на љетња школски одмор.

(Нов лекар.) Промле недеље приео је на Цетиње др. Светислав Симончић, родом из Каменце у Сријему. Он је примљен у нашу државну службу и настаниће се, гдје буде најужније и гдје се варади.

(Оперирани у болници) за ових 15 дана: Марку Стојановићу, 16 год., из Комана извађено неколико камена из мјехура. Јовани Пековићу из Језера скинута катаракта. Мари Јањевићу из Љуботиња прободана рожвача због гноја. Ивани Николићу из Приморја и Стевану Алексићу из Црмнице аридетомија. Шћепану Алексићу из Онутије Рудине отежечена предња половина стопе због размркане пушчане ране. Луки Кријевићу из Голје извађено зрно из кука од пошљедње војне. Драгуни Николићу из Роваца изрезана велика гука (линома), која је расла за 15 година и прекрила око и сву половину лица. Барјактару Миловану Рођену из Дробњака и Ђурју Тројановићу из Боке учињена аридетомија.

У разбојишта дивљу крајину.

Расточише се свјетле стихије
Пред првим дахом сина пакленог,
Поданном отвори се зјан
Од очајања безданог.

У очајања цуетој празнини
И ват и вјера потону,
Над понором од свијета два
„Све ј' ништа“ громко одјекну.

Тако у ужасним мислима идући уз брдо дођох више „старе сланице“, на поглед како могу виђети парабродни, на коме ћу данас плонити по језеру скадарском. Сједох на један кам. На парабродни виђаше се работа. Приправљаху се за путовање. То бјеше парабродни „Жабљак“. До „Жабљака“ виђаху се још два параброда, један мали Господарев од шетве, а други повећи путнички „Даница“. На овима не виђаше се још живог ока. Још тамо све спава.

Сједехи на студеном камену дадох се нешто у мисао. Мислећи тамо овамо дођох да вјерујем у нешто у што некада нијесам вјеровао, а то је да зли људи могу претворити човјека, могу учинити од највећег добротварника највећег злочинца, од најпоштепнијег човјека највећег зликовца; од најлихеменијег душе — ад и накао. На једн тај човјек, којег паћераше на зло зли људи, толико одговоран за своја зла дјела колико онај, који се је зло научно чинити, што се рече, од дана рођења свога? Но моме мишљењу не. Јер овај чини зло не зато што љуби злочинства, него зато да се брани

Књижевне вијести.

Примили смо на приказ:

ИЗВЈЕШТАЈ
О СРПСКОЈ

ВИШОЈ ДЈЕВОЈАЧКОЈ ШКОЛИ

У НОВОМ САДУ

НА КРАЈУ МЕСЕ ТРИНАЕСТЕ, А ШКОЛСКЕ 1886-87 ГОДИНЕ,
ГОДИНА ДЕСЕТА.

1887.

САДРЖИНА:

I. Женски ушив, девета велесила од Мите Калића; II. Власти и старешинства; III. Предмети школски и шта се из њих предавало; IV. Учили; V. Важније наредбе и отписи; VI. Ученице; VII. Штипендије и припомоћи ученицама; VIII. Фонд ове школе; IX. Бетописе; — Биљешке оцјена. — X. Објава за школу 1887/8 годину.

У Новом Саду. Штампарија А. Пајевића. 1887. 31 стр. 8°.

Даље читамо у новосадеком „Стражлову“ ове напомене и извјештаје о књижевним објавама и књигама које пијесу дошло до нас:

— Душан Рогич јавља, да је дао у штампу збирку својих приповједака, у којој ће бити већином приповијетке из српског народног живота. Биће у тој збирци и приповијетка „Зорка“, која је у негдашњем „Српском Забавнику“ недовршена остала. Књига ће имати најмање 10 штампаних табака а цијена ће јој бити 60 новч. Претплата се шаље писцу у Митровицу. — Даље јавља Душан Рогич, да ће послје тих приповиједака изаћи у појединим свескама виљки његов роман „Некопано благо“. Чет приход од тога романа, а тако исто и од збирке приповиједака, намијенно је писац на то, да тиме настави у Загребу издавање „Српског Забавника“, који је 1885 у октобру морао престати изазвати, што претплатници нијесу уредно шиљали претплату.

— У извјештају о српској великој гимназији у Новом Саду за школску годину 1886-7 саопштена је расправа професора дра. Ђорђа Дера „De robus lyricis graecis, imprimis de Anacreonte eiusque quae sunt et dicuntur carminibus.“ (О грчким пјесницима лирчарима, нарочито о Анакреонту, о његовим пјесмама и о пјесмама за које веле, да су његове). Међу осталим спомиње писац, како су Анакреонтове пјесме превашане и на српски; својне преводу Вукашина Радичића, што су изапали у листу „Урања“ године 1838 и у „Голубици“ год. 1839, 1842 и 1843. Колико ми знамо, преводио је у нас Анакреонта и Јован Сундечић. На крају расправе своје, да би доказао, како је српски језик згодан, да се на њ преведу Анакреонтове пјесме, саопштава др. Дера употребом изворником превод Благоја Бран-

од злочинаца, а владика-пјесник каже у Шћепану Малом:

Зло чинити од зла браће се,
Ту злочинства нема никаквога.

Већ су исет ура. А параброд креће у 7¹/₂. Може се поћи до вароши да се попије бар једна црна кафа. До сад уз брдо, а сад ајд низ брдо. Да, колико је узбрдина, толико је избрдина. Само што је много лакше слазити низ брдо, него поћи се уз брдо. Ово је опште правило, али будући свако правило има своје изузетке, то их има и ово, јер неки тако брзо излете на висину да се сами зачуде кад се виде ђе су, па богме већ отоле тешко се скидају доле. Али Бог зна што је за боље. Не зна се да ли је срећнији онај те је под брдом, дали онај на врх брда. Можда су много мирнији и задовољнији они, те су се пригурили у какав прикрајак под брдом.

Ево ме онет у варош. Пјача сад није пушта као јутре кад сам се ди-гао. Народ устао на изапао по пјачи — неко да се проишта од задовољства, а можда и туге, а неко за пословима. Ја свратих код Риста да попијем кафу и да платим потрошарину. За тијем изидох у пјачу те се надох с неколико гошаника, с којима се прођох два три пута уз пјачу и низ изпају. Пописмо још по кафу. Гледам сат. Већ су се дам ура. Кома је путовати није му дријемати. При бријегу ријече пригурила се једна лађица која чека да прими путнике да их довезе до ваворића. Ваворић не може приступити под саму варош, него осидри једно четврт сата подале. (Наставиће се)

чиња „Голубу“, који је ишао у 23 броју нашег листа о. г. Бранић је, као што нас увијерава, намјерао превести цијелог Анакреонта.

У Загребу у издању академијске књижаре Л. Хартмана (Kugli & deutsch) изаша је ово дана књижница др. Милица Шренел: „Корнелије Тацит“. Ријеч је у тој књижници најприје о спољном животу Тациту на онда о дјелима његовим, која су овдје врло провицаво карактерисана; даље је онда под насловом „Други историци према Тациту“ укратко изнесена сва повјест писана историје, од грчких логографа на све до Макулеја и Бека. Књижница је написана разговјетним и лаким слогом, само се тек погледјемо истакну шташта, што српски читалац само по смислу може разумјети. Тако се каже на стр. 8. „који су били подобни за увијрење у сјатин главну“; за Тиберија се на стр. 9. вели, да је био „преливени хамбеник“; на стр. 11. пак каже се, да су „сами догађаји троека повјести“, а на стр. 12. да је „на челу опорби био Квинтилијан“; из смисла тек разумјемо па тој истој страни ријеч „о главјо“. А зашто Шренел на страни 13. региструје, да је Тацитова Агрикола на хрватски превео др. Стеван Павловић, то баш не можемо да разумјемо. Да ли можда зато, што је превод штампан у Загребу и што га је издао Коста Стојић, који је међутим такођер Србин?

— Мухамедовић Мехмед бег Лубушак Капетановић издао је „Народна благо“, што је по Босни, Херцеговини и сусједним крајевима скупио. На руси су му при скупљању били њих. 52 и опим са захвалношћу спомиње имена у овој књизи. Сабрано је ту сјасет народних пословица, изрека, прича и то по ређано по азбуци а неке су пословице и фразе протумачене повећом причом, зашто и мада је која речена и откуда је потекла. Има ту и pjesма једна, коју је прије двадесетина година саставио неки Јусуф бег Ченгић; та је pjesма међу народом прозвана именом „Абдија“. Има даље нека као молбеница, што се чује из уста народа а зову је „Дувански арзухад“. Капетановић је превео и до неке даније хиљаде арапских, персијанских и турских пословица те је од ових на углед одабрао три-четири стотине и додао овој збирци. Накан је, да их још преведе на ће онда све расту-мачити и посеће издати. Занимљив је и немо, које нам је као пропратницу уз своју важну књигу послао скупљач. Овако нам пише: Назад неколико дана за ону обраду Мухамедоваца, која је протекла кроз Ваш писмени лист (в. чланак Николе Шумоње: „мухамеданство и наша књижевност“ у 21. и 22. бр. н. листа), ето Вам шаљем једну китку народног цвијета, које сам скоро кроз 25 година једва сабрао и то помоћу многе наше браће милих родољуба. Казали су стари људи: „тешко дому, у ком слоге нема“ или: „складна браћа ново дворе граде а нескладна и старе продају“. Радо очекујемо, да и Ви још коју о томе пеицр-пивоу народном благу кроз Ваш цијење-ли лист проговорите. С особитим поштовањем махуе селам. М. б. К. Љ. — Књига је штампана латиницом и то трошном скупљача. Добро би било, да позвани о тој књизи прозбор и коју више.

— Мита Живковић јавља, да је дао у штампу своју Њемачку грамматику за средње школе. Ту је грамматику, на препоруку гл. просвјетног савјета, министарство просвјете у Србији одобрило као школску књигу. Књига ће изи-јети око 15 штампаних табака и биће готова до конца августа о. г.

— У 23 бр. на стр. 368. н. л. регистровали смо по Грловићевој „Smotri“, да су угледале свијета „Одабране pjesме Змаја Јована Јовановића“, како их је приредио др. Миливој Шренел. Сад смо то одиета красне издање добила на приказ од нареднице академ. књижаре Л. Хартмана (Кугли и Дај) са ијесениковом сликом. Искрено извињајемо, да су нас Хрвати претекли што се тиче спољашњег облика својих издања. И ми имамо дивот-издања, али Хрвати свако ијесеничко дјело одјену у красно рухо. Што се редакције тиче, такођер немамо ништа примјетити, Змајев језик и правопис — ако и латиницом — задржан је најсавјесније те тако и та својина његове појезије. Што на 56. страни стоји „triblja“ мјесто „triba“, биће на сваки начин штампарска погрешка, Шренел је вјештом руком гледао, да из бисерја избере бисер — управно вије га стаго труда, јер је могао захва-тити у ма коју страну „Пјеваије“. Или, да кажемо, да га је баш с тога стаго труда? Увијерени смо, да би он најрадије прибрао — све У тој збирци су 43 pjesме, које лирских и епских, које паливих и сатиричких, које пак преведених. Уа то је као увод живо-топис и кратка или маркантна карактери-стича Змај-Јована Јовановића. Понамјерамо, али нам ваља ипак примјетити, да не би зго-рећо било, да је у збирку ушла и која pjesма, посвећена дједи. Но и поред тога свака част и главна колико Шренелу толико и књи-жари.

Уредник и издавалац Ђоко Попковић

НАРОДНА ПРИВРЕДА.

Како да тражимо живо.

Паше
А. Др. Коблишка.
(Настави.)

Њеки Нијемац (Heiden-Pommritz) да-ваше својој свињи, 84 кила тешкој, сваки дан четири кила кртоле, кило и по руме-тина и неколико млијека, те онази, да му је сваки дан за 84 декаграма тежа. И ов-цама се даје, али се умаче прије у осо-љену воду.

Незрелог не даје се а и живо га од-бија. По Оливеру (The Veterinarian a month-ly Journal of veter. science) наноси на ко-ње колику а на овце неку запаљу коју па-толози називљу Omasitis. Asche-Berg на вели да су у Америци често коњи линса-ваљ од каменитих маса у дробу, што је до фосфата од магнезије кога има у себи руметин.

Зрње од грашка, од боба, од граховине.

У свијем свијем налазимо протејину у облику легумина а особито обилује по-тоњом ствари грахов.

Зрње је пуно фосфорично киеједине, вања и екстрактивних материја. Искуство је доказало да преживачи и прасад могу примати од грашкове и бобове протејине 90% а од екстрактивних материја 95%, кад се зрње добро уреди и умјерено даје.

Wolf је доказао да и коњи и брави примају грашак.

Само треба људину омекшати јер је жуљетви сок не може пробавити, те би се питно ствари могле лако покварити и ва-нијети надимање. Сухо би зрње лако на-бујало у желуцу.

Зрње се препоруча особито тешкијем крупним коњима јер им даје велику снагу и устрјаност; даје се умјерено као трети или четврти дио уз другу какву храну.

Ако је зрње од себе меко, не треба га уређивати, него се даје цијело са исеј-каном сламом.

Ако ли није меко, треба да се умаче у воду, да омекша.

Неки га пак дају варена особито пре-живачима. Кад се вари треба употребити лаку воду, иначе зрње не би омекшало нити би се примало. Зна се да је вода тешка која уздржи много вања, у њој се не даје никакво зрње саврити. Вапно би се у тој води састало са протејином те би се та смјеша противила добром пробав-љању.

Него ћемо употребити кишну воду, или ћемо у тешку воду усети соде да не-стане вања.

Силе се на једно кило воде један грам соде.

Особито се гоје оваковим зрњем прасад.

Добром салу хоће се највише топли-не да се растопи а најмање да омрзне.

Различити огледи доказали су да се сало од свиње утојене јечмом растапа на 41°C, да се сало грашком утојене свиње растапа на 40°C, а кад би ју хранили зоб-љу да би се растопило на 39 или на 38°C.

Дакле из тога види се колико је ко-рисно гојити прасад оваким зрњем, само треба назити да на свршетку размјенимо храну јечмом да не би месо па и само са-ло огрнло.

Живо тражимо и неким сјеменом, које има у себи много протејине и уља; сје-меном од лана и сјеменом од ко-нопље.

(Наставиће се.)

ПРОМЕТ ДОМАЋИЈЕХ ПРОИЗВОДА У ЦРНОЈ ГОРИ.

Оцињ, 26 јуна 1887.

На данашњем пазару биле су разној трговини цијене ове:

Руметиново брашно, ока по 9 н. — Сир, ока по 40 новч. — Масло, ока по 1 ф. и 30 н. — Вуна, ока по 68 новч. — Дуван, ока по 50—60 н. — Јаја, 9 ком. по 10 новчиња. — Стуре, комч по 13 новчиња. — Дрва, товар по 40 новч. — Румур, ока по 2 н. — Клак, ока по 2 н. — Насуљ, ока по 13 новч. — Овце, цијена по комаду 4 ф. — Козе, цијена по комаду 6 фиор. — Риба крап, ока по 30 н. — Јареће коже, комад по 90 н. — Јаг-њеће коже, комад по 60 новч.

Вир, 26 јуна 1887.

На данашњем пазару биле су разној трговини цијене ове:

Волови, цијена по комаду 45 ф. и 90 н. — Козе, цијена по комаду 6 ф. и 12 н. — Овце, цијена по комаду 5 ф. и 10 н. — Свиње, цијена по комаду 12 ф. и 24 н. — Сир, ока по 34—40 н. — Слањина, ока по 1 ф. и 10 н. — Вуна, ока по 82 н. — Ру-метин, багаш по 1 ф. и 10 н. — Дуван, ока по 60—70 новчиња.

Ријека, 27 јуна 1887.

На данашњем пазару биле су разној трговини цијене ове:

Руметин, багаш по 1 ф. и 2 н. — Пшеница, багаш по 1 ф. и 60 н. — Сир, ока по 30—40 н. — Вуна, ока по 60—80 н. — Дуван, дограм, ока по 60—70 новч. — Волови, цијена по комаду 15—40 ф. — Краве, цијена по комаду 20—36 ф. — Свиње, цијена по комаду 2—10 ф. — Јарад, цијена по комаду 1—2 ф. — Дуван у листу, ока по 35—70 н. — Свињско месо, ока по 68 н. до 1 ф. — Риба шкобаљ, комад по 1—1 1/2 новч.

Даниловград, 28 јуна 1887.

На данашњем пазару биле су разној трговини цијене ове:

Говеда, цијена по комаду 15—30 ф. — Телад, цијена по комаду 9—15 ф. — Коњи, цијена по комаду 30—40 ф. — Овце, цијена по комаду 2—4 ф. — Јагњад, цијена по комаду 1 ф. до 1 ф. и 50 н. — Козе, цијена по комаду 4—5 ф. — Вуна, ока по 68—70 н. — Јарад, цијена по комаду 1 ф. до 1 ф. и 70 н. — Свиње, цијена по комаду 3 ф. и 6 н. до 8 ф. и 16 н. — Сир, ока по 30—34 н. — Коже, комад по 1 ф. и 35 н. — Суво месо, ока по 60—70 н. — Фрешко месо, ока по 15—30 н. — Масло, ока по 80—90 н. — Риба, ока по 30—40 н. — Дуван, ока по 1 ф. до 1 ф. и 36 н. — Руметин, ока по 12—13 н. — Пшеница, ока по 12—13 н. — Јаг, ока по 10 н. — Јечам, ока по 9 новч.

Бар, 29 јуна 1887.

На данашњем пазару биле су разној трговини цијене ове:

Руметин, багаш по 1 ф. и 15 н. — Пшеница, багаш по 1 ф. и 85 н. — Дуван, ока по 51 н. — Вуна, ока по 68 новч. — Сир, ока по 42 н. — Риба шкобаљ, ока по 20 н. — Јарад, цијена по комаду 1 ф. и 50 н. — Свилене бубаје, ока по 1. и 60 н. — Крушке, ока по 6 н. — Кајсије, ока по 6 н. — Брави, цијена по комаду 4 ф. — Дрва, товар по 25 н. — Румур, товар по 70 н. — Краставци, комад по 4 новч. — Тигве, комад по 4 н. — Сува јареће коже, комад по 1 ф. и 50 н. — Суве јагњеће коже, комад по 50 н.

Пикшић, 29 јуна 1887.

На данашњем пазару биле су разној трговини цијене ове:

Волови, цијена по комаду 36—40 ф. — Краве, цијена по комаду 16—20 ф. — Овце, цијена по комаду 2—3 ф. и 50 н. — Свиње, цијена по комаду 2—4 ф. — Руметин, ока по 13 н. — Јаг, ока по 12 н. — Је-чам, ока по 12 н. — Просо, ока по 12 н. — Хелда, ока по 12 н. — Пшеница, ока по 15 н. — Руметиново брашно, ока по 14 н. — Дуван дограм, ока по 90 н. — Дуван у листу, ока по 1 ф. и 20 н. — Сир, ока по 17—40 н. — Вуна, ока по 68 н. — Јареће коже, комад по 1 ф. и 30 н. — Јагњеће коже, комад по 40 н. — Трава бухарица, ока по 1 ф. и 70 н. — Восак, ока по 1 ф. и 60 н. — Риба настрва, ока по 30 н. — Козе, цијена по комаду 2—3 ф. и 30 н. — Јарад, цијена по комаду 1 ф. до 1 ф. и 50 н. — Јагњад, цијена по комаду 1 ф. до 1 ф. и 70 н.

Црногорско Поморство.

Св. Никола, 15 јуна. — Ове не-дјеље имали смо тихе и средње вјетрове од I. и IV. кв. мирно море и ведро небо.

На удазак Војине највише има дуби-не 5 1/4 нога млетачких.

Доједрише:

Траб. итал. „Санта Луција“, топ. 15, кап. Л. Винченер, из Трава, крпат.
Траб. грн. „Харије“, топ. 20, кап. Мехмед Осман, из Скадра, празан.
Скуп. грчки „Филантропос“, топ. 56,

ОГЛАСИ.

СИГУРНУ ЗАРАДУ,

БЕЗ КАПИТАЛА И БЕЗ РИЗИКА, буди једна поштањка банкарска кућа поузданим особама, који би хтјели да се приме продаје аустро-гарскијех државнијех карата и рента, на оброчну отплату. У мало труда може се зарадити мјесечно 200 до 600 франка. Понуде ваља послати администрацији новине „Oesterr. ung. Verlosungs-Zeitung, Be-dapest, Hatvane-gasse, 18.“

КОД ВИЈЕНА КАРЛА НА ЦЕТИЊУ

рапрезентара банкара Рајса и Ротера у Будимпешти находе се биљети (лозе) угарског црвеног крста од 100 фиорина и исплаћују се у мјесечним ратама (оброцима) по 2 фиорина, са 3 годишња вучења (играња). Главни згодитак (потрес) 50.000 фиорина.

Такође биљети (лозе) од 50 фиорина и исплаћују се у мјесечним ратама (оброцима) по 1 фиорин, са 3 годишња вучења (играња). Главни згодитак (потрес) 25.000 фиорина. Новци су осигурани.

Државна кинкарија.

кан. Сирро Аргиро, из Скадра, празан
Одједрише:
Скупер грчки „Филантропос“, топ. 56, кап. С. Аргиро, за Тријешће, крпат.

Оцињ, 21 јуна. — Ово недјеље имали смо лијено вријеме мале вјетрове од сјеверо-запада и море мирно а напоишкету мале вјетрове од југа са мало кише.
Барометар Р. 76.

Доједрише:

Траб. грн. „Бенин Бајрли“, топ. 81, кап. Ваир Сурда, из Бридиза, празан
Траб. грн. „Бахрије“, топ. 36, кап. О. Мустафа, из Ријеке, крпат.
Траб. грн. „Каролина“, топ. 15, кап. М. Али, из Св. Николе, крпат.
Траб. грн. „Кориере Оциња“, топ. 26, кап. О. Зубери, из Трета, крпат.
Траб. грчки „С. Никола“, топ. 25, кап. Коља, из Драча, крпат.
Пар. аус. уг. „Фиуме“, топ. 420, кап. Л. Каза, из Медове, за Бар, крпат.
Пар. аус. уг. „Делфино“, топ. 500, кап. А. Брелић, из Бара, крпат.

Одједрише:

Траб. грн. „Бахрије“, топ. 36, кап. О. Мустафа, за С. Николу, крпат.
Траб. грн. „Каролина“, топ. 15, кап. М. Али, за Дубровник, крпат.
Траб. грн. „Кор. Оциња“, топ. 25, кап. О. Зубери, за Св. Николу, крпат.
Траб. грчки „Св. Никола“, топ. 25, кап. Коста, за Бар, крпат.
Пар. аус. уг. „Фиуме“, топ. 420, кап. Л. Каза, за Бар, крпат.
Пар. аус. уг. „Делфино“, топ. 500, кап. А. Брелић, за Медову.

Бар, 24 јуна. — До данас имадосмо вјетрове од I. и VI. кв., мирно море и ведро небо, а данас јужни вјетрови и мало кише.

Баром. 76.2, стање температуре Р. 36.

Доједрише и одједрише:

Пар. лојда „Фиуме“, кап. Л. Каза, за Оциња, крпат, за Будву.
Пар. лојда „Делфино“, кап. Л. Брелић, из Будве, крпат, за Оцињ.
Пар. грчки „Ермуполис“, кап. Е. Данијел, из Драча, за Медову.
Траб. грчки „Иномони“, топ. 32, кап. Н. Орфано, из Оциња, крпат, за Млетку.

Српскијем новинарима, књижевницима и издавачима.

Словенско академско друштво у Лајпцигу по новом преустројству раздијелено је, за сада, на три ције: руску, српску и бугарску, и основало је читаоницу и библиотеку. У име ово говор српска секција учтиво моли штељне уреднике, односно издаваче да му издају слати по један примјерак од својих издања.

Адреса: Slav. akad. Verein, Leipzig, Härtelstr. N. 4.

Умољављу се уредништвима свију српских и хрватских листова да овај оглас изводе прештампати.

Секретар Предједнач српске секције МИЛ. Р. ВЕСНИЋ. ЉУБ. СТОЈАНОВИЋ.

Објава.

Друштво гостинице „Краљево Марко“ мисли се дијелити. Зато зива сву ону господу која имају да приме од друштва нек се пријаве а који су дужни нека исплате и најдале до 23 септембра 1887 го. Иза тога рока дужници предаће Суду.